

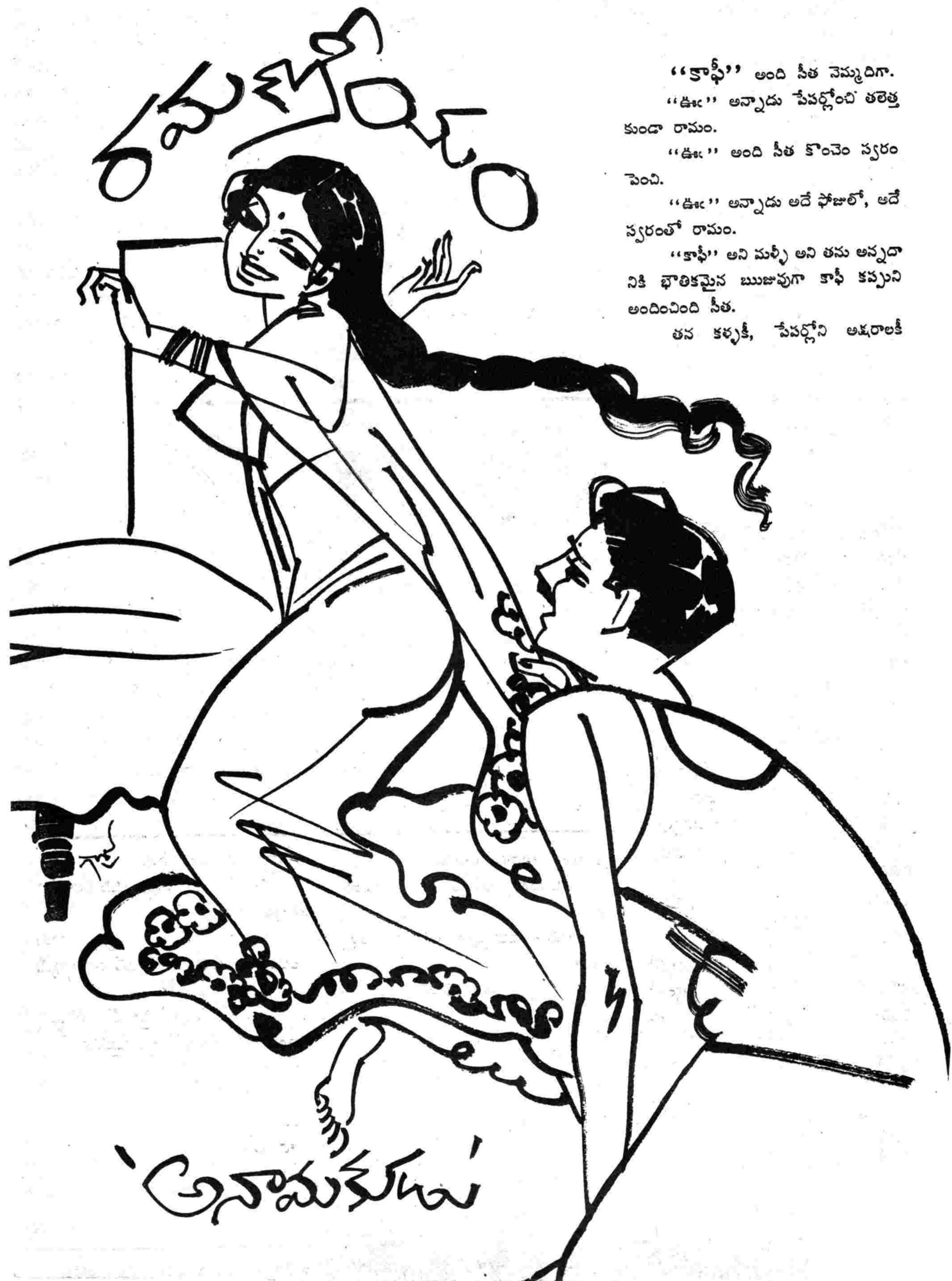
“కాఫీ” అంది సీత నెమ్మదిగా.
“ఊ” అన్నాడు పేపర్లోంచి తలెత్త
కుండా రామం.

“ఊ” అంది సీత కొంచెం స్వరం
పెంచి.

“ఊ” అన్నాడు అదే ఫోజులో, అదే
స్వరంతో రామం.

“కాఫీ” అని మళ్ళీ అని తను అన్నదా
నికి భౌతికమైన ఋజువుగా కాఫీ కప్పుని
అందించింది సీత.

తన కళ్ళుకీ, పేపర్లోని అక్షరాలకీ

అనామకలు

మధ్యన అడ్డంగా వచ్చిన కాఫీ కప్పుని అందు కుని, పక్కన పెట్టేసి, మళ్ళీ పేపరు చదవడంలో ములిగిపోయాడు రామం.

“ఏముందందులో?” అని అడిగింది సీత కుర్చీలో కూర్చుంటూ.

ఆ ఇంటి మొత్తానికి గాలి, వెలుతురూ వచ్చే అవకాశం ఉన్న ఒకే ఒక్క చోటు ఆ బాల్కనీ. ఓ ఆదివారం ఉదయం ఆ బాల్కనీలో ఓ కుర్చీలో కూర్చుని పేపరు చదువు కుంటున్నాడు రామం. అతనికి ఎదురుగా ఉన్న ఇంకో కుర్చీలో కూర్చుంది సీత.

“కాఫీ” అన్నాడు రామం.

“నేనడిగింది కప్పులో ఏముందని కాదు, పేపర్లో ఏముందని?” అంది సీత.

“ఏమో” అన్నాడు రామం.

“ఏముందో తెలియనప్పుడు దాన్ని చదవడం ఎందుకు?” అనడిగింది సీత.

“ఏముందో తెలిస్తే ఇంక చదవడం ఎందుకు, తెలియదు కాబట్టే చదవడం” అన్నాడు రామం.

“చదివితే ఏం తెలుస్తుంది? ఏమీ లేదనా - ” అని పేపరు లాక్కుని పక్కన వదేసి కాఫీ కప్పు అందించింది సీత.

కాఫీ ఓ గుత్తెడు తాగి, పక్కన పెట్టి

“నీ మొహంలా ఉంది” అన్నాడు రామం.

“ఏం తక్కువయింది?” అంది సీత.

“బొట్టు” అన్నాడు రామం.

వెంటనే వేలితో నుదిటిని ఒకసారి తడుముకు చూసుకుని “మొహం కడుకున్నాక బొట్టెట్టు కోవడం మర్చిపోయినట్లున్నాను” అని తనలో తాను అనుకుంటున్నట్లు రామంతో అని మంగళ సూత్రాల్లోక సారి కళ్ళకడ్డు కుని, బొట్టు తొందరగా పెట్టుకోవాలన్న సదుద్దేశ్యంతో కుర్చీలోంచి లేచి వెనక్కి గిరుక్కున లేచింది.

ఎంత స్పీడుగా ఏ పని చెయ్యాలో తెలిసిన కాళ్ళూ, చేతులూ సీత సదుద్దేశ్యంతో ఏకీభవించి సహకరించాయి కానీ, సీత జడ మాత్రం, సీత వెనక్కి తిరిగిన వేగానికి వైకి లేచి, రామం కళ్ళకి తగిలింది.

“సీతా” అన్నాడు బాధగా రామం.

“ఏమయింది?” అంది మళ్ళీ ఇటు తిరిగి సీత. ఆ తిరగడంలో వెనకునున్న జడ ముందుకొచ్చింది.

సీత ఎంత పొడుగుందో అందులో సగం కన్న ఎక్కువ పొడుగుంది సీత జడ. సీత జడ

ఎంత లావుందో అంతకు రెండింతలు కన్నా తక్కువ లావుంది సీత.

“జడ ” అన్నాడు కళ్ళను చూపిస్తూ రామం.

“తగిలిందా” అంటూ రామం దగ్గరికి నడిచి, అతని కళ్ళను దగ్గరగా తన పెదాలను తీసికెళ్లి ఊది, “ఏం చెయ్యనీ జడను” అని అంటూ జడని వెనక్కి వేసుకుని లోపలకు నెమ్మదిగా నడుస్తూ, “బోయ్ కట్ చేయించుకోనా?” అని అడిగింది సీత.

జడ లేని సీతను ఊహించుకుందామని కళ్ళు మూసుకుని, ఆ రూపం ఊహించుకో

“బొట్టు పెట్టుకున్నాగా” అంది సీత కుర్చీలో కూర్చుంటూ.

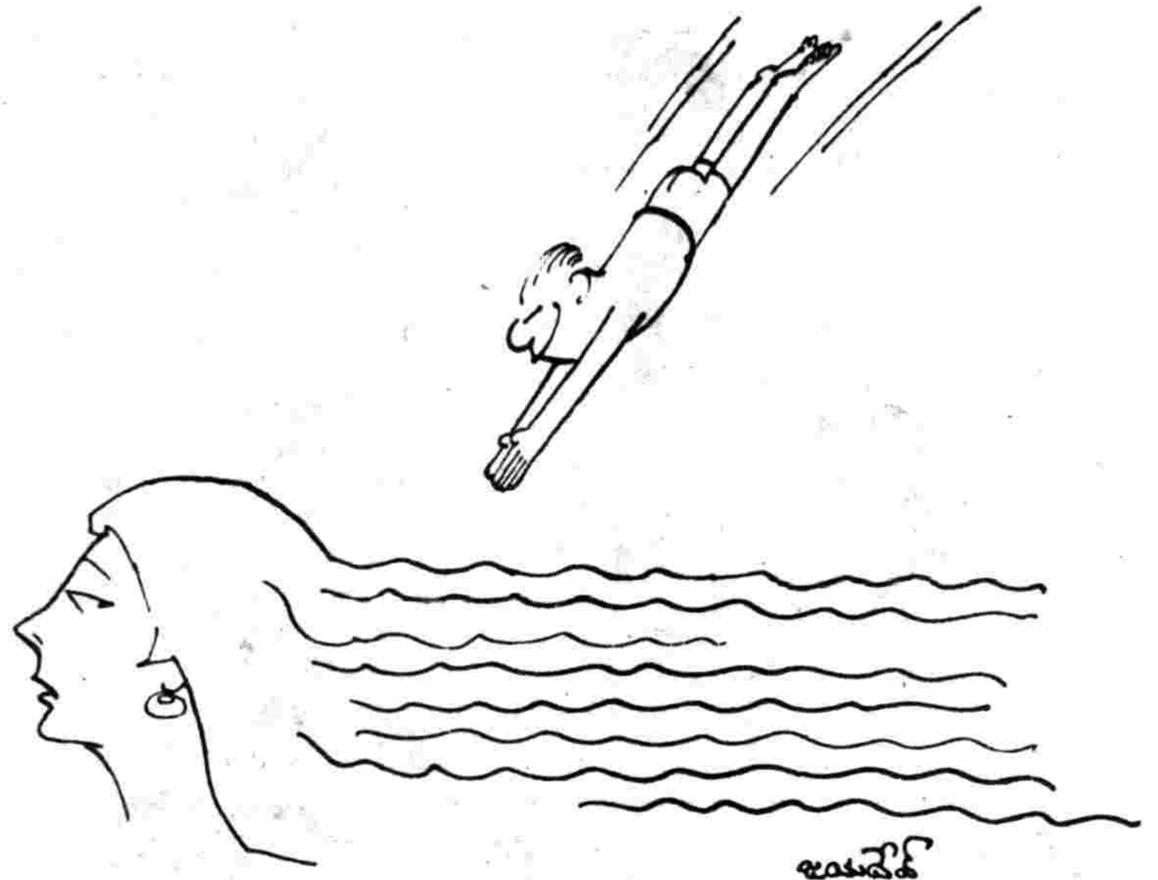
“నేనడిగింది మనింట్లో కుంకం లేదా?” అని అన్నాడు పేపర్లోంచి తలెత్తకుండా రామం.

“ఏం - మీకు కావాలా?” అంది సరదాగా నవ్వుతూ సీత.

“నా మొహానికి మెత్తుకోవడానికి కాదు - నీ మొహానికి ఆ స్ట్రీక్చర్ బొట్టు బాలేదు - కుంకం బొట్టెట్టుకో” అన్నాడు రామం తీవ్రంగా పేపర్లోకి చూస్తూనే.

“నేను స్ట్రీక్చర్ బొట్టు పెట్టుకున్నానా

నైటెంట్ గ్రూప్

అంబుడేక్

లేక కళ్ళు తెరిచాడు రామం.

ఎదురుగా కుర్చీలో కూర్చునుంది సీత.

“ఎలా వచ్చావు” అన్నాడు ఆశ్చర్యంగా.

“ఇలా” అంది లోపలి గదిలోంచి బాల్కనీలోకి వచ్చేదారిని చూపిస్తూ సీత.

“నేనడిగింది దారి కాదు. నడిచిన అలికిడి వినపడకుండా ఎలా వచ్చావు?” అని అడిగాడు రామం.

“ఈ ప్రపంచంలో వినిపించని సవ్వడు లెన్నో ఉన్నాయి” అంది సీత ఓ జీవిత సత్యాన్ని బోధిస్తున్నట్లుగా.

“ఇంట్లో కుంకం లేదా” అనడిగాడు రామం మళ్ళీ పేపర్ తీస్తూ.

- చూడండి” అంది సీత.

పేపర్ పక్కకి పెట్టి, “ఓసి సర్కారీ” అన్నాడు రామం.

“మా అమ్మా నాన్నలు నాకు అందంగా సీత అని పేరు పెడితే ఈ సర్కారీ ఏం పిలుపు?” అంది సీత.

“నుదుటనున్న స్ట్రీక్చర్ బొట్టుని మాయం చేసి ఈ కుంకం బొట్టునెలా పెట్టుకున్నావు? ఇదంతా ఇంద్రజాలంలా ఉంది. నీకు తెలియదులే కానీ, మేజిక్కులు చెయ్యడంలో సర్కార్ చాలా గొప్పవాడు. నువ్వు కూడా అలా ఇంద్రజాలం చేస్తున్నావని నిన్ను ‘సర్కార్’ అని పిలుద్దాం అనుకున్నాను. ఆడ దానివయిపోయావని ‘సర్కారీ’ అన్నాను” అన్నాడు రామం.

“నేను స్ట్రీక్స్ పెట్టుకుంటే మీరు కుంకం పెట్టుకోమంటారనీ, ఇదుగో, ఇలా ముక్కుపాడెం వాళ్ళు. నశ్యాన్ని పట్టుకున్నట్టు కుంకం పట్టుకుని తెచ్చాను” అంది సీత చేతి వేళ్ళతో అభినయం చూపుతూ.

“అది నీ నుదిటి మీద కెలా వచ్చింది?” అన్నాడు రామం.

“పెట్టుకుంటే” అంది సీత.

“ఏడిసినట్లుంది నీ తెలివి” అన్నాడు రామం.

“నీ తెలివిలాగానే” అంది సీత. అన్న వెంటనే రామానిక్కనిపించేటట్లు నాలిక్కరు చుకుంది.

“ఎందుకు నాలిక కరుచుకుంటున్నావు? ‘నీ’ అన్నావనా?” అని అడిగాడు

సీత పుట్టడమే రామానికి భార్యగా పుట్టింది. అది మొదటి పెళ్ళి.

సీత పుట్టిన ఇరవై రెండేళ్ళకి సీతా రాములకి కళ్యాణ మండపంలో పెళ్ళయ్యింది. అది రెండవ పెళ్ళి.

ఈ రెండు పెళ్ళిళ్ళకు మధ్య సీత రామాన్ని ‘నువ్వ’నేది. రెండవ పెళ్ళి తరువాత ‘మీ’రనడం నేర్చుకుంటోంది.

నుదుటున ఎర్రటి కుంకం బొట్టుతో ఉన్న సీతని చూశాక సీత నైటీలో ఉండడం చూశాడు రామం. అంతకు ముందు కూడా సీత నైటీలోనే ఉంది. అప్పుడు రామం సీతని గానీ, నైటీని కానీ చూశేదని కాదు. అయితే కుంకం బొట్టుకీ, నైటీకీ పొంతన కుదరదన్న భావంతో సీత బొట్టు పెట్టుకున్నాక, సీతని

దుకు?” అని.

“ఆ నీళ్ళోసుకోడం కాదు, మామూలుగా మీరు పోసుకునే నీళ్ళ లాంటి నీళ్లు పోసుకున్నాక” అంది సీత సిగ్గు, వ్యంగ్యం ధ్వనిస్తున్న కంఠస్వరంతో.

ఆ ధ్వని విననట్లుగా “ఇప్పుడే మార్చుకో” అన్నాడు రామం.

“ఈ నైటీకేమయింది” అంది సీత.

“ఈ నైటీకేమీ అవలేదు. అవలేదు కానీ, ఈ నైటీ విప్పేసి, మొన్న పండక్కి నేను కొన్న ఎరుపు పువ్వుల డిజైనున్న తెల్ల రంగు చీర కట్టుకో” అన్నాడు రామం.

“మొన్న ఏం పండగ?” అంది సీత ఆశ్చర్యంగా.

“మొన్న కాకపోతే - నెల క్రితం - సంవత్సరానికి కొన్నాగా అది” అన్నాడు రామం.

“ఇది సెప్టెంబరు నెల. సంవత్సరాది ఏప్రిల్ లో వెళ్ళింది” అంది సీత.

“అదే ఏప్రిల్ లో కొన్న చీర.”

“సంవత్సరానికి మనం మా ఊళ్ళో ఉన్నాం. మనిద్దరికీ బట్టలు కొన్నది మా నాన్న” అంది సీత.

“అయితే సంక్రాంతికి కొన్నానేమో” అన్నాడు రామం.

“సంక్రాంతి కింకా మన పెళ్ళవ లేదు” అంది సీత.

“అయితేనేం - మనకి పెళ్ళవక పోతేనేం - నేను నీకు చీర కొనకూడదా?”

“నిజేసంగా కొనచ్చు. అయినా - మనకు పెళ్ళయినా మీరు నాకు చీర కొన లేదు. పెళ్ళికి ముందూ కొనలేదు - తర్వాతా కొనలేదు.”

“కొన్నట్లే అనిపిస్తోంది నాకు” అన్నాడు రామం.

“కొనలేదనే అనిపిస్తోంది నాకు” అంది సీత.

“నేనున్నానా, కొన్నప్పుడు?” అడిగింది సీత.

“ఉన్నావా? లేవా?” అన్నాడు ఆలోచిస్తూ రామం.

“లేను, ఎందుకంటే మీరు కొనలేదు కనక” అంది సీత.

“కొన్నాను, చీర కొనడంలో నా కనుమానం లేదు” అన్నాడు రామం.

“కొంటే నా కివ్వలేదు” అంది సీత.

“నీ కోసం కొన్న చీర నీక్కాక ఇంకెవరికిస్తాను?” అన్నాడు రామం.

రామం.

“ఏమీ అనుకోకండి” అంది సీత గారంగా.

“ఓంటరిగా ఉన్నప్పుడు నువ్వేమన్నా ఫరవాలేదు. నలుగురూ ఉన్నప్పుడు మాత్రం నువ్వలా అనకు” అన్నాడు రామం.

“అలవాటు” అంది సీత.

వాల్చిర్లరికీ రెండోసారి పెళ్ళవడానికి ముందు రామాన్ని నువ్వనేది సీత. ఒక్కోసారి ‘పోరా’ అనేది కూడా.

రెండోసారి పెళ్ళంటే - వాల్చిర్లరిలో ఏ ఒక్కరూ ఏడి ఏడిగా కానీ, కలిసి కానీ రెండుసార్లు పెళ్ళి చేసుకోలేదు.

ఆంధ్ర రాష్ట్రంలో కృష్ణా గోదావరీ నదుల మధ్య ప్రాంతంలో పుట్టిన మరదళ్ళు అమ్మాయిలుగా కాక, అంతకు ముందు పుట్టిన బావలకు భార్యలుగా పుడతారు.

చూశాడు. చూసి -

“ఆ నైటీ మార్చుకో” అన్నాడు.

“ఇది కొని రెండు నెలలు దాటింది. కొట్టువాడు తీసుకోడు” అంది సీత.

“కొట్లో కాదు, ఇంట్లో” అన్నాడు రామం.

“నీళ్ళోసుకుని - ” అంది సాగదీస్తూ సీత.

“నీళ్ళోసుకునా?” అన్నాడు రామం ఆశ్చర్యపడుతూ.

“అవును, నీళ్ళోసుకుని” అని, అని అన్నాక రామం మొహంలోని నవ్వుని చూసి, ఆ నవ్వుకి కారణమేమై ఉంటుందా అన్న ఆలోచనలో పడింది.

తను అడిగిన ప్రశ్నలోని కొంటెతనం సీతకి స్ఫురించేలోగానే రామం అన్నాడు - “నీళ్ళోసుకుండుకు అంత తొందరెం

“ఇంకెవరికో ”

“అంటే” అన్నాడు రామం.

“అంటే అంటే అంటేనే” అంది సీత.

“నువ్వు ఏమంటున్నావో నా కర్ణం కావడంలేదు” అన్నాడు రామం.

“అర్థం అవకేం. అవుతోంది. అయితే కానట్లు మాట్లాడుతున్నారు అంతే” అంది సీత.

“అది కాదు సీతా చీరకొని ఎవరికిచ్చా నంటావు?”

“ఎందరున్నారు ఇవ్వడానికి?”

“నీకు కాక ఇంకెవరికిస్తాను?”

“ఏమో, నాకేం తెల్పు? ఎవరి కిచ్చారో ఆ రమణీమణిని గుర్తుచేసుకుంటూ కూర్చోండి” అంది సీత.

“ఛ! రమణికి కాదు. రమణికి ఆ చీర బాగా నప్పేదేమో కానీ, ఆవిడ కివ్వలేదు” అన్నాడు రామం.

“రమణి ఎవరు?” అనడిగింది సీత.

“రమణి తెలియదా నీకు?” అన్నాడు అమాయకంగా రామం.

“చెప్పండి - తెలుసుకుంటాను” అంది వ్యంగ్యంగా సీత.

“మా ఆఫీసులో టైన్. బావుంటుంది.” అన్నాడు రామం, సీత మాటల్లోని వ్యంగ్యాన్ని విననట్లు.

“టైన్లు కాక భార్యలు బావుంటారా?” అని అడిగి, రామం సమాధానం కోసం ఎదురు చూస్తున్నట్లు మొహం పెట్టుకు కూర్చుంది సీత.

సమాధానంగా సోదాహరణమైన చిన్న ఉపన్యాసం ఇచ్చాడు రామం.

“టైన్లూ, భార్యలూ పరస్పర భిన్నమైన గుంపులన్నట్లు మాట్లాడుతున్నావు నువ్వు. కొందరు టైన్లు భార్యలు కాకపోవచ్చు. కాని కొందరు టైన్లు భార్యలవచ్చు కూడా. ఉదాహరణకి రమణి టైన్యే కాని భార్య కాదు.”

“కొందరు టైన్లు భార్యలవారు, సవతులవుతారు” అంది సీత.

“నువ్వేదో మనసులో పెట్టుకు మాట్లాడుతున్నావు” అన్నాడు రామం.

“నేనేం మనసులో పెట్టుకు మాట్లాడడం లేదు. మీరే మీ మనసులో ఆ రమణిని ఉంచుకుని, నాతో తియ్యని కబుర్లు చెప్తున్నారు” అంది సీత.

“ఛ, ఛ! నా మనసులో ఏ రమణి లేదు నువ్వు తప్ప” అన్నాడు రామం.

“తెల్ల రంగు మీద ఎర్ర పువ్వుల డిజైనున్న చీర కొన్నారా లేదా?” క్రాస్ ఎగ్జామినేషన్ మొదలెట్టింది సీత.

“కొన్నాను,” అన్నాడు రామం నిజం చెప్తానని ప్రమాణం చేసిన ముద్దాయిలా.

“కొన్నప్పుడు మీతో ఇంకెవరో

అమ్మగారి కివ్వలేదు. ఇచ్చేందుకు మీకు అక్కచెల్లెళ్ళు లేరు. రమణికి కాక ఇంకెవరికి ఇస్తారు?”

“ఎవరి కిచ్చానో గుర్తుకు రావడం లేదు. అసలా చీర కొన్న విషయమే మరిచిపోయాను. ఈ రోజు నీ నుదుటున కుంకం

ముళ్ళవూడి వెంకట రమణ గారూ -

ఆయన అభిమానులందరూ -

రాధలాంటి ఓ సీతనీ -

గోపాలం లాంటి ఓ రామాన్ని -

పుట్టించేందుకు నేను చేసిన ప్రయత్నాన్ని -

ఓ 'అనామకుడి' దాబుణమైన తప్పిదంగా -

మన్నించేస్తారని ఆశిస్తున్నా.

ఈ ప్రయత్నం -

రమణగారి ఏ కథకూ కావీ ప్రయత్నమూ -

శైలికి అనుకరణ ప్రయత్నమూ కాదు.

ఎందుకు కాదంటే -

ఆయన అనుకరణ యోగ్యలే కానీ -

అనుకరణ సాధ్యులు కారు.

ఈ ప్రయత్నాన్ని చదివేందుకు ప్రయత్నం

చెయ్యండి, చెయ్యాలనిపిస్తే!

- అనామకుడు

ఉన్నారు కదూ?”

“ఉన్నారు”

“అది నేను కాదు కదూ”

“కాదు”

“మీతో ఎవరున్నారో వాళ్ళకే ఆ చీర

ఇచ్చారు కదూ”

“అదే గుర్తు రావడంలేదు”

“రాదు - ఎలా గుర్తొస్తుంది - ఆ చీరని మీరిచ్చింది రమణి కయితే”

“మళ్ళీ అదే మాట - నేను రమణి కివ్వలేదు”

“మరెవరికిచ్చారు? నా కివ్వలేదు. మీ

బొట్టు చూస్తోంటే ఆ చీర మీద ఉన్న పువ్వుల రంగు గుర్తొచ్చింది. ఎవరి కిచ్చానబ్బా!”

“రమణికి”

“రమణి కెందుకిస్తాను?”

“ఇవ్వాలనిపించి”

“రమణి కెందుకివ్వాలనిపిస్తుంది?”

“ఈ ప్రశ్నకి నేను సమాధానం చెప్పలేను. సమాధానం నాకు తెలియక కాదు. కానీ, నా నోటితో నేను చెప్పలేను”

“అంత చెప్పలేని సమాధానం మన స్పృహలో ఉంచుకోవడం ఎందుకు? చెప్పియ్య

- ”

“నేను చెప్పలేను, నన్నదిలెయ్యండి”
 “నువ్వనవసరంగా నన్ను అనుమానించి, అవమానిస్తున్నావు. ఈ రమణీతోనో, ఇంకో రమణీతోనో సంబంధం లేదు నాకు”
 “నేను నమ్మను. పేరుకి మాత్రం మీరు రాములు. నిజానికి కృష్ణుడే! ఈ రమణీ ఓ గోపిక మాత్రం అయ్యంటుంది. ఇంకెం దరో గోపికలుండే ఉంటారు.”
 “నన్ను నమ్ము సీతా, నేను కృష్ణుడి లాంటి వాడినికాను, రాముడిలాంటి వాడినే”
 “కాదు - కృష్ణుడి లాంటి వారే”
 “కాదు - రాముడి లాంటి వాళ్లే”
 “కాదు - కృష్ణుడి లాంటి వారే”
 “కాదు - రాముడి లాంటి వాళ్లే”
 “కాదు - కృష్ణుడి లాంటి వారే”
 “అవును - కృష్ణుడి లాంటి వాళ్లే”
 “ఏమన్నారు? అవుననే కదూ? నాకు తెలుసు - ” అని ఇంకా ఏవో అనబోతున్న సీత మాటలకి అడ్డొస్తూ -
 “కృష్ణుడు కూడా అనవసరంగా శమం తక మణిని ఎత్తుకుపోయాడని అపనిందల పాలయ్యాడు. నా బ్రతుకూ అలాగే ఉంది” అన్నాడు రామం.
 “కృష్ణుడు నీలాపనిందల పాలయ్యాడు” అంది సీత, రామం అన్న మాటల్లోని తప్పుని పవరిస్తున్నట్లు.
 “నేనూ అంతే!”
 “మీవి నీలాపనిందలు కావు. నిజమైన నిందలే!” అంది సీత.
 “నిజమైన నిందలు కావు. నీలాపని

దలే!!!” అన్నాడు రామం.
 “అంత గట్టిగా ఎలా చెప్తున్నారు?” అని అడిగింది సీత.
 “ఎందుకంటే వినాయక చవితి నాడు నాకు పూజ చెయ్యటం, వినాయక వ్రత కథ వినడం చిన్నప్పట్నుంచీ అలవాటు లేదు. ఎన్నో సంవత్సరాల పాపాలన్నీ నన్ను చుట్టు కుని, ఈ రోజు ఇలా నా భార్య చేత అనుమానించబడుతున్నాను.”
 “అంతకు ముందు సంవత్సరాల చవి తుల పాపాలు ఇప్పుడింకా ఉండవు. ఏ సంవ త్సరపు పాపపుణ్యాలు ఆ సంవత్సరం చవి తితో క్లోజ్ అయిపోతాయి” అంది సీత.
 “ఈ సంవత్సరం కూడా నేను పూజ చెయ్యలేదుగా - నువ్వే - ఒక్క దానివే చేసుకున్నావు” అన్నాడు రామం.
 “మిమ్మల్ని కూడా పూజ చేసుకోమ న్నాను. మీరే చేసుకోలేదు. కథ చెప్తానంటే విన్నన్నారు. నేనేం చెయ్యను?”
 “భార్యవి కదా - ఆ మాత్రం నచ్చ చెప్పద్దూ?”
 “ఆ రోజు - అప్పటి కింకా మీరు గడ్డం గీసుకోకపోయినా ఫరవాలేదనుకుని, గరుకు గడ్డాన్ని పట్టుకుని బతిమాలి మరీ చెప్పాను. విన్నేదు మీరు. అయినా మీకో విషయం గుర్తుందో లేదో కానీ, మిమ్మల్ని ఆ రోజు చంద్రుణ్ణి చూడనియ్యలేదు నేను” అంది సీత.
 “అలా ఎలా?” అన్నాడు రామం.
 “మీరు కథ విని వెళ్లి మీద అక్షింతలు

నేనుకోలేదని, ఆ రోజు సాయంత్రం నుండి మిమ్మల్ని బెడ్రాం నుండి కదలనియ్యలేదు” అంది సీత కాస్త సిగ్గు పడుతూ. అలా సిగ్గు పడుతూ కూడా అంతకు ముందున్న అలకని తగ్గించుకోలేదు. ఆ రెండు ఫీలింగులూ అద్భు తంగా కలిసిపోయి కనిపించాయి సీత మొహంలో రామానికి. అయితే ఆ అందం కన్న సీత తన కోసం చేసిన త్యాగానికి ఎక్కువ విలువ ఇస్తున్నట్లు “నువ్వెంత మంచిదానవు సీతా - నేనంటే నీకెంత ప్రేమ?” అన్నాడు రామం.
 “నాకుంటే ఏం లాభం? మీకుం దొడ్డూ?” అంది సీత సిగ్గును వదిలేసి, అలకని వదలకుండా.
 “మళ్ళీ అదే అపవాదు” అన్నాడు రామం.
 “అపవాదు కాదు, నిజమే! చవతినాడు మీరు పూజ చెయ్యలేదు - కథ - వినలేదు - అయితే చంద్రుణ్ణి కూడా చూడలేదు” అంది సీత.
 “నన్ను చీర గురించి గుర్తు చేసుకో నియ్యి” అన్నాడు రామం కళ్ళు మూసుకుని ఆలోచిస్తూ.
 “పెళ్ళయ్యాక మనం చీర కొనడానికి ఎక్కడికీ వెళ్ళలేదు” అంది సీత.
 “పెళ్ళికి ముందే కొనుంటాను” అన్నాడు రామం కళ్ళు తెరవకుండా.
 “కొని ఎవరికిచ్చారు?”
 “అదే గుర్తుకు రావడం లేదు”
 “మీ వాలకం చూస్తూంటే మీరు నన్ను మోసం చేస్తున్నట్లుంది. మిమ్మల్ని నమ్ముకున్నందుకు నన్ను నట్టేట్లో ముంచేట ట్టున్నారు” అంది సీత.
 కళ్ళు తెరవలేదు రామం.
 “ఏదో ఒక రోజు ఆ రమణిని ఇంటికి తీసుకొచ్చేసేటట్లున్నారు మీరు?” అంది సీత.
 నోరు విప్పలేదు రామం.
 “నేను అరుస్తూంటే, నోరెత్తరేం మీరు? ఇలాంటి మోస స్వాముల వేషాలు వేసేవాళ్లే రకరకాల వెర్రి వేషాలేస్తారు. మీరు ఆ రమణిని ఇంటికి తీసుకొచ్చేలోగా నేను మా పుట్టింటికి వెళ్ళిపోతాను” అంటూ లోపలికి వెళ్ళింది సీత.
 కళ్ళు మూసుకుని ఆలోచిస్తున్నట్లున్న రామం ఉన్నట్లుండి ఏదో గుర్తొచ్చినట్లు కళ్ళు తెరిచి ‘సీతా!’ అని అరవబోయాడు.
 ఎదురుగా కుర్చీలో సీత

కూర్చునుంది.

“ఇది కలయా? నిజమా? నైష్ఠవీ మాయయా?” అన్నాడు రామం.

“నైష్ఠవి ఎవరు?” అని అడిగింది సీత.

“విష్ణువు భార్య”

“నేనే విష్ణువునీ ఎరగను. రాముడిని తప్ప” అంది సీత.

“ఇంతకీ ఈ మాయలా చేశావు?” అనడిగాడు రామం.

“మాయలు కృష్ణుడు చేస్తాడు. రాధ కాదు”

“నువ్వు సీతవా? రాధవా?”

“మీరు రాముడైతే సీతను. కృష్ణుడైతే రాధను”

“నేను రాముణ్ణి, నాకు ఏ రమణీ తోనూ సంబంధం లేదు.”

“ఈ రమణీతో కూడానా?” అంది తన్ను తాను చూపించుకుంటూ సీత.

“అదొదిలెయ్యి - ఈ చీరలా వచ్చింది?”

“ఎక్కడకు - నా ఒంటి మీదకా, ఈ ఇంటిలోనికా?” అంది నాటకంలోని డైలాగు చెప్తున్నట్టుగా.

“ముందుది ముందు చెప్పు”

“మీరు ఆలోచనల్లో మునిగి పోయి, కర్చు మూసుకుని ఉండగా కట్టుకున్నాను.”

“అంత తొందరగా ఎలా మార్చావు సర్కారీ?”

“మార్చలేదు. నైటీ మీదే కట్టుకున్నాను.”

“ఇంక రెండో విషయం - ఈ ఇంటికి ఎలాగొచ్చింది?”

“నేనే తెచ్చాను”

“ఎక్కణ్ణించి”

“మా పుట్టింటి నుంచి”

“ఇది నేనే కొన్నాను. నేనే పెల్వేక్ చేసి, నేనే డబ్బిచ్చి కొన్నాను. ఇది మీ పుట్టింటికలా వచ్చింది.”

“దీన్ని కొన్నప్పుడు మీ పక్కవెవరు న్నారు?”

“మావయ్య”

“మన పెళ్ళికి ఓ నెల ముందు పెళ్ళి బట్టలు కొనడానికి మీ ఊరు వచ్చారు నాన్న. మీరు, నాన్న కలిసి కొట్టోల్చారు. నాన్న బట్టలు కొంటుంటే మీరు ఈ చీర తీసుకుని డబ్బిచ్చారు. ఈ చీర పాకెట్టు, తక్కిన బట్టల పాకెట్టుతో కలిసి మా ఊరొచ్చింది. కొట్టో

మీరు కొన్నారనీ, మా నాన్న ఆ చీరని నా కిచ్చి సంక్రాంతి వండక్కి కట్టుకోమన్నారు. నేను కట్టుకోలేదు. ఆ వండగ రోజే కాదు ఆ తరువాత కూడా. నా పెట్టెలో జాగ్రత్తగా దాచి పెట్టాను. పుట్టింటి నుండి ఇక్కడికి వస్తున్నప్పుడు నా పెట్టెలో ఇదీ వచ్చింది.”

“ఈ చీర నీ పెట్టెలో ఉందని నాకు తెలుసు” అన్నాడు ‘రామారావు కృష్ణుడి’లా చిరస్వప్నతో రామం.

“తెలుసా?” అంది ‘జమున సత్య భామ’లా కోపిస్తూ సీత.

“చీర పాకెట్టుని కావాలనే మావయ్య కొన్న తక్కిన బట్టల పాకెట్టులో పెట్టాను నేను. అది నీకందుతుందనీ, దాన్ని కట్టుకుని సిగ్గు పడుతూ నా దగ్గరకు వస్తావనీ, ఊహించుకుంటున్నాను. ఇన్నాళ్ళూ ఎప్పుడు ఈ చీర ఆ పెట్టెలోంచి నీ ఒంటి మీదకొస్తుందా అని ఎదురు చూస్తున్నాను. ఇన్నాళ్ళకొచ్చిందది.”

“ఏమో ఎవరికి కొన్న చీరో తెలియకుండా ఎలా కట్టుకోను?” అంది సీత.

“నన్నడిగి ఉండొచ్చుగా” అన్నాడు రామం.

“మీరు నన్ను, కట్టుకోమని చెప్పి ఉండొచ్చుగా” అంది సీత.

“నీకు నచ్చక నువ్వు కట్టుకోడంలేదేమో అనుకున్నాను”

“ఒకవేళ అడిగితే అది నా కోసం కొనలేదంటారేమోనని నేను భయపడ్డాను.”

“నీకు కాక ఇంకెవరికి కొంటాను?”

“రమణికి”

“మళ్ళీ అదే మాట ...”

“ఊరికే అంటున్నా - మీకే రమణీతో సంబంధం లేదని తెలియదా నాకు?”

“మరెందుకలా అన్నావు ఇంతసేపు”

“నీలాపనింద” అంది సీత.

“ఇంతకీ నేను చనితి రోజు చంద్రుణ్ణి చూడలేదు కదా. నాకెందుకు నీలాపనింద, అబద్ధంతో అయినా తగిలించంటావ్?”

“ఏమో!” అంది సీత.

“నేను చెప్పనా? నువ్వు చూడలేదు, కానీ నేను చూశాను చంద్రుణ్ణి రోజు.”

“మనిద్దరం ఒకేవోట ఉన్నాం. నాకు కనిపించని చంద్రుడు మీకెలా కనిపించాడు?”

“ఈ క్షణంలో నీకు చంద్రుడు కనిపిస్తున్నాడా?”

ఆకాశం వైపాకసారి చూసి “లేదు” అంది సీత.

“నిరంతరం నాకు కనిపిస్తూనే ఉంటాడు, చనితి చంద్రుడు కాదు, పున్నమి చంద్రుడు” అన్నాడు సీత మొహం వైపు చూస్తూ.

“ఆఁ” అంది సీత సాగదీస్తూ.

“నీ జుట్టు నిశి, నీ మొహం శశి” అన్నాడు రామం.

“ఏడిసినట్లుంది, నీ కవిత్యం” అని, నాల్కిరుచుకుని “కాఫీ వేడి చేసి తెస్తానుండండి” అంటూ వంగి కాఫీ కప్పుతుకుని లేచి నిల్చింది, తెల్ల రంగు పైన ఎర్ర పువ్వుల డిజైనున్న చీరలో సీత.

“చాలా బావుంది” అన్నాడు రామం.

“ఏంటీ! ఈ చీరా?” అంది సీత.

“ఈ చీర నీకు” అన్నాడు రామం. అంటూ చీర కొంగందుకోబోయాడు.

“ఆశ” అంటూ వెనక్కి జరిగింది సీత.

“ఇది నేను కొన్న చీరేగా” అన్నాడు రామం కుర్చీలోంచి లేస్తూ.

“అయితే మాత్రం నా ఒంటి మీదకి చేరాక నాదే” అంటూ లోపలికి నడిచింది సీత.

సీత వెంట కదిలింది సీత జడ.

ఆ వెనకే రామం.

